

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 23/2567

คำวินิจฉัย(คำสั่ง)ที่ 23/2567ว่าที่ร้อยตรี ก.ผู้ร้อง คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 คู่กรณีคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคู่กรณี

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 157

## ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้คดีที่ผู้ร้องยื่นฟ้องต่อศาลปกครองขอให้มีการคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวยที่เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ มติการประชุมที่เห็นชอบให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ และมติการประชุมที่ยกอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และคดีที่พนักงานอัยการจังหวัดพิจิตร ยื่นฟ้องผู้ร้องต่อศาลจังหวัดพิจิตร ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 และมาตรา 91 ข้อหาความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ จะอาศัยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ร้องในฐานะนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดในระหว่างที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 เช่นเดียวกันก็ตาม แต่ประเด็นแห่งคดีตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ได้แก่ ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวยที่เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ มติการประชุมที่เห็นชอบให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ และมติการประชุมที่ยกอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ส่วนประเด็นแห่งคดีตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ได้แก่ ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า การกระทำของผู้ร้องเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ประกอบมาตรา 91 หรือไม่ ซึ่งการดำเนินการทางวินัยและทางอาญาแก่ข้าราชการนั้นเป็นกระบวนการที่แยกต่างหากจากกัน โดยการดำเนินการและการลงโทษทางวินัยของข้าราชการมีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อควบคุมความประพฤติของข้าราชการให้อยู่ในกรอบของกฎหมาย ระเบียบ และมาตรฐานทางจริยธรรมเพื่อให้ข้าราชการปฏิบัติราชการให้เกิดประสิทธิภาพ

## คำพิพากษา

รักษาชื่อเสียงและสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนต่อระบบราชการอันเป็นการใช้มาตรการภายในฝ่ายบริหารตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องเพื่อรักษาวินัยข้าราชการโดยกฎหมายกำหนดให้เป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายและตามที่เห็นสมควร โดยเน้นที่ความเหมาะสมในการดำรงตำแหน่งหน้าที่ราชการและการคุ้มครองเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการซึ่งมีผลกระทบต่อการบริหารราชการแผ่นดิน การดำเนินการทางวินัยของข้าราชการจึงแตกต่างจากการดำเนินคดีอาญาซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำความผิดอาญาโดยมีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อรักษาความมั่นคงของประเทศ ความสงบเรียบร้อยของสังคม ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ซึ่งโดยหลักการดำเนินคดีอาญาต้องเป็นไปตามองค์ประกอบความรับผิดทางอาญา และศาลจะพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดอาญาและ

ลงโทษจำเลยก็ต่อเมื่อมีพยานหลักฐานมั่นคงพิสูจนได้ว่ามีการกระทำความผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดเท่านั้น ดังนี้ แม้ข้อเท็จจริงที่ใช้เป็นฐานในการพิจารณาความผิดทางวินัยและความผิดอาญาจะเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ร้องในฐานะนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดในระหว่างที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดเช่นเดียวกัน แต่เมื่อประเด็นในคดีต่างกันและการพิสูจน์ความผิดที่กฎหมายประสงค์จะนำมาลงโทษในคดีอาญาและคดีวินัยแตกต่างกัน จึงไม่ใช่กรณีที่คำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดระหว่างศาลปกครองกับศาลยุติธรรมขัดแย้งกันในคดีที่มีข้อเท็จจริงเป็นเรื่องเดียวกัน ทั้งไม่ปรากฏว่ามีข้อขัดข้องในการปฏิบัติตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุดของทั้งสองศาลแต่อย่างใด กรณีตามคำร้องของผู้ร้องจึงไม่ใช่ปัญหาเกี่ยวกับคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดระหว่างศาลขัดแย้งกันตามนัยมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 ที่คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลจะรับเรื่องไว้พิจารณาวินิจฉัยได้ จึงให้ยกคำร้อง

## องค์คณะ

---

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/23/2567>